Pentru Legionari

Vol. I

de Corneliu Zelea Codreanu

-continuare-

FABRICA DE BANCNOTE FALSE DE LA RÃSINARI

N-a trecut mult si o nouã campanie jidano-politicianistã se porneste împotriva noastrã. Nevoindu-se multumii cu banii de la Mussolini si Hitler, de la Moscova si de la Max Auschnitt, adversarii nostri ne-au gãsit o nouã sursã financiarã în fabrica de bancnote false de la Rãsinari. Senzationala descoperire a umplut coloanele ziarelor politicianiste si jidãnesti.

Dãm mai jos, din presa vremii, câteva pasaje menite sã ilustreze sistemul de perfidii prin care se încerca anularea noastrã în constiinta natiei.

Ziarul „Patria" din 22 iulie publicã:

GARDA DE FIER SI FABRICA DE FALSIFICAT BANI DE LA RÃSINARI

SURSA FONDURILOR DE PROPAGANDÃ –

„Cluj 21. – La Rãsinari, comunã situatã în apropierea Sibiului s-a fãcut o senzationalã descoperire, de naturã a prezenta o întreagã organizatie politicã în cea mai urâtã luminã si împotriva cãreia, guvernul, care are acum în mânã cele mai zdrobitoare dovezi, va trebui sã procedeze cu toatã strãsnicia.

O fabricã de bani falsi a Gãrzii de Fier

Anume în comuna Rãsinari s-a descoperit una din multele fabrici de falsificat monede. Din cercetãrile întreprinse s-a constatat însã, spre stupoarea tuturor cã de astã datã nu este vorba de o simplã bandã de tigani sau de descreierati, care înfruntã rigorile legii în nãdejdea unei grabnice îmbogãtiri, ci de însãsi Garda de Fier, organizatiapoliticã a D-lui Corneliu Zelea Codreau care, în ultimul timp s-a dedat la cea mai desântatã campanie împotriva guvernului si în general a tuturor partidelor politice din România.

Garda de Fier si propaganda la sate

Pentru cei care cunosc însã activitatea mai de aproape a Gãrzii de Fier, cu cetele de gardisti care cutreierau tara de la un capãt la altul, lucrul pare foarte natural. Cãci în asemenea împrejurãri trebuiesc în primul rând bani. Ori se stie cã propagandistii Gãrzii de Fier dispuneau în ultimul t imp de numeroase fonduri, care le permiteau deplasarea lor la sate precum si scoaterea de ziare si înarmarea membrilor ei devotati cu toate cele necesare pentru completarea sistemului a la Hitler.

Cum s-a descoperit falsificarea

Ministerul de Interne era d e mult informat cã unii din fruntasii ardeleni ai Gãrzii de Fier si în special cei de la Brasov si Sibiu, dispun de mari fonduri pe care le repartizau apoi organizatiilor din întreaga tarã. Exista la început bãnuiala cã banii sunt furnizati de cine stie ceorganizatii similare din strãinãtate însã în urma supravegherilor s-a constatat cã aceasta este o bãnuialã neîntemeiatã. Descoperirea fabricii de bani de la Rãsinari a pus însã organele politienesti pe o nouã cale, iar rezultatul cercetãrilor a fost dintr e cele mai surprinzãtoare.

Sibiul subventioneazã întreaga organizatie

Imediat autoritãtile din capitalã au delegat pe dl. judecãtor de instructie I. Stãnescu din capitalã sã facã cuvenitele cercetãri. D-sa însotit deD. Prim.Procuror Radu Pascu si procuror Mardarie au plecat la Sibiu, fãcând o primã descindere la locuinta d-lui avocat Bidianu, seful organizatiei gardiste, unde au descoperit un senzational material compromitãtor din care reiese cã fabrica de bani de la Rãsinari servea exclusiv scopurilor po litice si subversive ale Gãrzii de Fier. Printre corespondenta confiscatã s-au descoperit scrisori ale diferitelor organizatii si în special ale organizatiei de la Iasi în care domnul Banea cerea o sumã mai mare de bani, pentru a cumpãra o camionetã si a intensifica propaganda în Moldova.

Organele politienesti au operat o serie de arestãri si au ridicat întreg materialul compromitãtor dimpreunã cu aparatele care serveau la falsificarea banilor. Cercetãrile continuã cu multã asiduitate si se cautã a stabili ce legãturã era între fabricã si organizatiile gardiste si mai ales cantitate de fonduri repartizare acestora.

Valoarea moralã a Gãrzii de Fier

Faptul cã organizatia Gãrzii de Fier care reusise sã-si creeze nuclee în întreaga tarã a fost atât de rusinos prinsã cu mâta în sac a fãcut o impresie profundã în întreaga tarã si o adevãratã consternare în fata partizanilor politici. Se stie cã agitatia la tarã se fãcea în numele dreptãtii, a cinstei, a onoarei, respectului fatã de legile tãrii etc., tot atâtea lu cruri care se dovedesc cã la Garda de Fier, erau numai vorbe goale si cã de fapt ea urmãrea doar puterea, fãrã sã fie cu nici un scrupul fatã de mijloacele întrebuintate în luptã.

Fatã de aceste descoperiri guvernul pare dispus sã opereze cu toatã strãsnicia. Astfel Domnul subsecretar de stat V. V. Tilea a declarat într-un cerc intim, cã fatã de gravitatea faptelor comise de unii membrii, Gãrzile de Fier vor trebui sã fie neapãrat desfiintate."

În „Chemarea Românilor", din 6 august 1933:

DRAGOSTE DE BANISI FALSIFICAREA DE BANI

„Gazetele au vestit în zilele trecute cum cã trepãdusi ai Gãrzii de Fier au fost prinsi de autoritãti falsificând bani. Stim cã acestsoi de oameni au început în vremea din urmã sã

umble prin toate satele noastre fãgãduind tot felul de lucruri poporului si cerând pedeapsa cu moartea pentru rãufãcãtori. Suntem tineri care am asteptat o bunã bucatã de vreme sã ne putem lãmuri asupra rosturilor si scopurilor pe care le urmãresc. Propovãduind cu aprindere, dragoste de tarã, bunã orândui re a ei si stârpire a strãinilor, am crezut un timp cã ei sunt de bunã credintã. Când am auzit din gazete cã s-au apucat sã lucreze în paguba tãrii, falsificând bani, nu putem decât sã vedem cã ne-am înselat si am ajuns sã-i cunoastem.Ei fac parte din ce ata jefuitorilor de meserie ai tãrii si pentru greaua încãlcare a legii pe care au fãcut-o, noi n-am sfãtui guvernul decât sã-i judece dupã felul cum cer ei judecarea unor astfel de fapte: pedeapsa cu moartea. La furci cu falsificatorii de bani!"

În „Dreptatea", din 22 iulie 1933, oficiosul Partidului National-tãrãnesc:

GARDA DE FALSIFICATORI

„Dacã trebuia o probã definitivã pentru clasarea indivizilor care alcãtuiesc asa zisa aripã nationalistã de dreapta a politicii noastre, iatã o avem în urmãtorul caz al falsificatorilor de bani de la Rãsinari.

În tot locul si totdeauna partidele extremei drepte, extremã dreaptã care în fond se compune din bande de huligani si bãtãusi, au uzat de cele mai abominabile, mai înjositoare, mai incalificabile procedee în opera propagandisticã a multimilor naive.

Pentru cã în „conceptia" (sic) si „doctrina" (sic) dreptei scopul, care se reduce la însfãcarea puterii, scuzã murdãria mijloacelor.

Nu poate exista noblete în procedee, în tacticã, în metodã si în comportare, acolo unde nu existã noblete în ideal, în scop, în obiectivele urmãrite. Cine-ar putea afirma cã ascunde o fãrâmã de noblete în, hai sã zicem, idealul extremismului de dreapta? Cultul fortei brutale în dispretul birjeresc al elementarelor drepturi, nu va constit ui niciodatã un ideal si o superioritate! Altul este idealul ale cãrei raze încãlzesc sufletul omenirii: un ideal de justitie, de pace si muncã constructivã, pentru ridicare tot mai sus pe scarã intelectualã a colectivitãtilor nationale si prin aceasta a omenirii întregi.

Nu acesta este idealul extremismului de dreapta, îmbrãtisat de cele mai inferioare exemplare omenesti cu înfumurate gânduri de puteri dictatoriale. Extremismul de dreapta înlocuieste inteligenta cu forta pumnului (care nu distinge pe un intelectual de-un borfas de rând), dreptatea cu arbitrariul, nobilul ideal al pãcii si conlucrãrii dintre stat si popoare cu dogma obtuzã a urii dintre natiuni.

Extremismul de dreapta nu poate fi aprobat de nici un intelectual. Dacã a reusit sã prindã câtiva oameni, aceasta a fãcut-o în numele unei credinte odios exploatate: credinta nationalistã.

Asa a procedat asociatia de conspiratori zisã Garda de Fier . Ea pretinde cã activeazã în numele nationalismului.

În numele nationalismului? Aceastã ipocrizie trebuie demascatã în fata opiniei publice. Nationalismul pentru a fi servit nu are nevoie de organizatii oculte, de asociatii secrete si mai ales n-are nevoie de metode ca cele practicate de Garda de Fier. Nationalismul este o credintã care se apãrã la lumina zilei, deschis, cinstit, sincer.

În nici un caz nu servesti nationalismul prin ordine secrete cãtre… cuiburi (?!?), cãtre „batalioane" invizibile si „celule" oculte. Si mai ales prin falsificare de bani ca niste infractori de rând.

Garda de Fier nu este dec ât o mânã de aventurieri, grupati clandestin pentru cucerirea puterii de stat prin cea mai desãntatã si mincinoasã demagogie. Asta, în numele ideii nationaliste.

În numele ideii nationaliste? Crezul acesta care e al tuturor fiilor acestui pãmânt nu admite asemenea mijloace ca cele uzate de Garda de Fier. Nu admite falsificare de bani.

Descoperirea bandei de la Rãsinari pune în adevãrata ei luminã Garda de Fier.

Lumea se întreabã: de unde au oamenii acestia bani? Atâtia bani pentru propagandã? Pentru organizare si pentru cumpãrarea de constiinte? Pentru cãlãtorii, pentru întretinere, pentru masini? De unde?

Descoperirea de la Rãsinari indicã sursa: falsificare de bani!

Asa lucreazã Garda de Fier. Pionierii Gãrzii de Fier sunt indivizi care cad sub legile cod ului penal. Vor sã facã partid politic prin falsificare de bani.

Ce autoritate moralã mai au pentru a cere aprobarea maselor? Si încã în numele ideii nationaliste.

Garda de Fiereste o gardã de falsificatori. Si o gardã de falsificatori nu poate vorbi în numele nationalismului!"

Si în sfârsit, pentru a nu prelungi peste mãsurã citarea, dãm din „Patria", sâmbãtã, 22 iulie, 1933:

„GARDISTII" SI FALSIFICATORII

„Descoperirea de la Rãsinari a avut o laturã cu adevãrat senzationalã. Ea trece peste faptul divers, bagatelizat si cotidian, punând într-o amploare si o cruditate sângeroasã toatã descompunerea, disolutia si elasticitate moralã a celor care pretind cã regenereazã masele prea credule, în cãutare de un nou crez. Si spunem: cu adevãrat senzationalã pent ru cã dacã ziarele ne-au obisnuit, ultimul timp, sã aflãm cã în diverse colturi ale tãrii apar mici monetãrii clandestine, niciodatã patronii ingeniosi si putin cavaleri ai acestei institutii inflationiste certate cu codul, nu s-au dovedit a fi încadrati î ntr-o mai rãsãritã situatie socialã. La Rãsinari eroii nu mai sunt tigani în goanã dupã cotcãrie, nici simpli

certati ai justitiei porniti dupã usoarã si meschinã loviturã, nici unul din acei eroi care înteleg estetic gustul unei aventuri fructuoase în riscuri grele. Ci este vorba de seful – notati bine – seful Gãrzii de Fier din Sibiu. Citãm dupã un ziar obiectiv si care nu de putine ori a luat sub dezinteresata-i protectie miscarea prozelitilor codrenisti:

„Autoritãtile din Sibiu, perchezitionând casa d-lui avocat Bidian, seful organizatiei Gãrzii de Fier din oras, au descoperit un material senzational din care reiese cã fabrica de monede false de la Rãsinari era creatã pentru a sustine Gãrzile de Fier. Între alte documente s-a gãsit o scrisoare a presedin telui organizatiei din Sibiu. d. Banea, care de la Iasi, cere bani pentru o camionetã si pentru a intensifica propaganda pentru Gãrzile de Fier."

Este clar, nu? O monetãrie pentru sustinerea unui partid ce se proclamã regenerator al politicii si al moravurilor! Dupã cunoscutele ipostaze de agitatori fãrã scrupule, de scandalagii si bãtãusi, încã una tot atât de putin onorabilã, dar poate si mai culpabilã: de falsificatori. Cine ar putea pretinde cã este aici un semn curios si grav al vremii; iar un iubitorde jocuri de cuvinte, ar gãsi cã pentru un gardist fie el chiar si de fier – este exagerat sã se facã falsificator. Oricum ar fi cazul de la Rãsinari, este extrem de grav. El aruncã si o vie luminã asupra resurselor cu care acesti aventurieri se pozeazã câ nd în bãtãusi, când în martiri, îsi întretin o agitatã si ambulatorie existentã. Chiar în ceste coloane întrebam uimiti si curiosi de unde au domnii acestia bani? Sã o mãrturisim sincer, nu asteptam ca rãspunsul sã vie atât de prompt, atât de înfiorãtor, si tocmai de la… Rãsinari!"Dr.

Trei sãptãmâni a durat aceastã odioasã campanie.

În zadar au umblat disperati pe la ziare, ca sã obtinã vreo dezmintire, cei trei legionari de elitã: Caranica, Sterie Ciumetti si Papanace, care de la 1931, datoritã calitãtilor lor de clarã judecatã si de mare sinceritate, trãiau zilnic cu mine, împãrtãsindu-se de aceeasi chinuitoare grijã si ajutându-mi, pas cu pas, la greaua sarcinã a conducerii unei organizatii, pe câmpul de luptã. Zadarnice sfortãri, pentru cã toate aceste infamii care se aruncau contra noastrã erau comandate.

Ele nu vor avea decât un singur efect: de a acumula în suflet nedreptate peste nedreptate, calomnie peste calomnie, loviturã peste loviturã, durere peste durere. Tineretul acesta le-a rãbdat toate, a înãbusit toate în sufletul sãu. Acum însã, dupã atâtia ani, dacã as voi sã dau un sfat lumii, as striga: Feriti-vã de cei ce rabdã!

ECHIPA MORTII

Dar în fata obstacolelor, loviturilor, uneltirilor, prigoanelor, care ne asaltau de pretutindeni, noi, având sentimentul acesta grozav al singurãtãtii, al nici unui ajutor la care sã putem alerga, opuneam: hotãrârea mortii.

„Echipa mortii" este expresia acestor stãri de suflet ale tineretului legionar din întreaga tarã. Ea însemneazã hotãrârea acestui tineret de a primi moartea . Hotãrârea lui de a merge înainte, trecând prin moarte.

***

La începutul lui mai 1933, se formeazã o echipã din: preotul Ion Dumitrescu, Nicolae Constantinescu, Sterie Ciumetti, Petru Tocu, Constantin Savin, Bulhac, Constantin Popescu, Rusu Cristofor, Adochitei, Iovin, Traian Clime, Iosif Bozântan, Gogu Serafim, Isac Mihai, profesor Papuc, Rãdoiu…

Înainte de a pleca sã strãbatã o jumãtate din tarã, ei îsi iau denumirea de „Echipa mortii". De la Iasi a sosit Cãprioara. Vor merge cu ea. Au de parcurs: Bucuresti - Pitesti - Râmnicu Vâlcea - Târgu Jiu - Turnu Severin - Oravita - Resita.

Pânã aici vor fi însotiti si de preotul Duminicã Ionescu. Apoi Timisoara - Arad si înapoi la Bucuresti. În fata lor stã cea mai mare expeditie legionarã. Pleacã cu 3.000 de lei în buzunar pentru benzinã si încolo cu ce le va mai da Dumnezeu si oamenii din cale. Merg cu legile tãrii în mânã. Vor pãstra legalitatea, dar se vor apãra în contra mãsurilor ilegale.

La Tg. Jiu, la Turnu Severin, la Bozovici sunt u rmãriti si atacati de politie si jandarmi. Ei se aseazã în genunchi în fata revolverelor, cu piepturile deschise, acoperind rotile masinii.

La Oravita sunt asteptati cu mitraliere la marginea orasului si arestati. Dupã o zi, procurorul Popovici le dã drumul, negãsindu-le nici o vinã. Pentru cã ei nu fac nimic, nu vorbesc nimic, nu tin întruniri. Merg si cântã. Atât.

Lumea însã întelege. Îi primeste cu flori. Le dã mâncare si benzinã pentru masinã. Pe unde trec ei rãmâne o dârã de entuziasm.

La Resita le ies eu înainte.

Aici trebuia sã tinem întrunire publicã. Eram în drepturile noastre. Parlamentar, care avusesem listã în judetul Caras, unde obtinusem 2.000 de voturi, veneam si luam contact cu alegãtorii nostri, pentru a le face dare de seamã asupra activitãtii noastre în Parlament. E legal. E perfect legal. Dar fatã de noi, legile nu mai existã.

Nici în vreme de rãzboi, Resita n-a vãzut atâta armatã. Ea este adusã din orasele vecine, ocupã orãselul si-l înconjoarã de jur împrejur.

Îmi dau seama cã guvernul îmi întindea o cursã.

El ar fi voit ca eu sã încerc o iesire necugetatã; sã-mi pierd calmul pentru a prilejui un motiv de reprimare:

– Iatã pentru ce oprim pe acesti domni. Iatã pentru ce trebuie desfiintati. Pe unde trec, rãscoalã populatia în contra mãsurilor noastre de ordine, în contra armatei, a autoritãtilor. Vor sã facã revolutie.

O asemenea greseală din partea noastrã ar fi fost exploatatã si de guvern si de presa jidãnească. De aceea nu le-am dat acest prilej. Si înecând în mine toatã revolta, am ocolit orice ciocnire. Izbânda lor ar fi fost tocmai în această ciocnire. Am preferat sã renunt la întrunire.

***

Echipa a plecat mai departe, a trecut prin Timis-Torontal si a intrat în judetul Arad. Aici, în satul Chier, jandarmii împreunã cu jidanii au rãsculat pe tãrani, strigând cã au trecut bandele rosii din Ungaria.

Tãranii, înarmati cu furci, cu topoare si ciomege, s-au nãpustit asupra legionarilor. Acestia n-au mai avut timp sã explice cine sunt. Loviturile i-au umplut de sânge. Lui Ciumetti i s-a rupt mâna dreaptã, cãzând în marginea drumului în nesimtire. Alãturi de el zãcea Adochitei. Toti au fost rãniti. Apoi au fost arestati, transportati la Arad si introdusi în celule separate, în arestul din acest oras.

Dati în judecatã pentru rebeliune, procesul a avut loc peste 10 zile. Au pledat avocatii din Arad, Mota, Vasile Marin, eu. Au fost achitati cu totii.

Populatia româneascã a Aradului le-a fãcut o caldã manifestatie de simpatie. În urma acestui fapt, am luat hotãrârea sã-i însotesc. O parte au plecat cu masina, iar eu, însotit de patru dintre ei si de tãranul Frãtilã, am plecat pe jos, strãbãtând toate satele, pânã în munti, la mormântul lui Avram Iancu, o distantã de 140 km. tãranii m-au primit pretutindeni cu bucurie.

De la Tebea, ne-am despãrtit. Ei si-au continuat drumul în Hunedoara, iar eu am plecat la Teius.

LA TEIUS

Aici, tatãl meu urma sã tinã o conferintã.

Am ajuns seara si l-am gãsit plin de sânge, în casa unui tãran. Un mare numãr de jandarmi se introdusese în salã, lovind lumea cu paturile de armã. Pe tatãl meu l-au lovit în cap.

Legalitate! O, Legalitate!

Un parlamentar român, cu imunitãti si drepturi garantate merge sã tinã o conferintã si reprezentantii fortei publice pãtrund în salã si-i sfarmã capul cu paturile de armã. tãrani,

învãtãtori si preoti sunt cu totii indignati. Am hotãrât atunci ca în acelasi loc, peste douã sãptãmâni, sã tinem o adunare de protestare.

Aici au sosit în ajunul întrunirii „Echipa mortii" cu camioneta, legionari din Cluj si din Bucuresti, dar întrunirea nu s-a putut tine.

Un regiment de infanterie si un batalion de jandarmi au înconjurat Teiusul, oprind intrarea tãranilor.

Acelasi lucru ca si la Resita. Am cãutat sã ocolesc conflictul, dispunând ca tatãl meu si legionarii prezenti sã pãrãseascã localitatea unde am rãmas singur. Cãci prezenta unui numãr oricât de mic putea da nastere la conflict, pe când prezenta unui singur om în fata atâtor forte nu putea fi prilej de rãscoalã. Si nici o glorie pentru cei multi dacã s-ar fi nãpustit asupra lui.

Totusi, tãranii din Mihalt si din jur au încercat sã treacã cu forta podul ocupat de armatã.

– Podul acesta, noi, tãranii din Mihalt l-am cucerit în lupte grele din mâna ungurilor care îl ocupaserã. Astãzi nu admitem ca jandarmii români sã ne opreascã trecerea pe el, spuneau acesti viteji si îndãrãtnici tãrani din Mihalt.

S-a încins o luptã care a durat peste douã ore. S-au tras salve de focuri. Un tãran a fost ucis, iar din „Echipa mortii", Tocu, Constantinescu si Adochitei au fost pentru a doua oarã grav rãniti.

În cursul zilei au fost adusi în Teius întreaga „Echipã a mortii" si alti studenti într-un numãr total de 50. Li s-a spus cã vor fi evacuati, dar cã neavând bilete de tren trebuie sã meargã la Alba Iulia pentru a le lua de acolo. Aici însã, în loc de bilete, s-au trezit cu totii, fãrã mandate de arestare, introdusi în vestita temnitã a lui Horea si încarcerati.

Toate protestele lor au fost inutile. În zadar au demonstrat cã detinerea lor este în afarã de orice lege; cã nici un detinut nu poate fi introdus în închisoare fãrã mandat de arestare; cã autoritatea care i-a introdus acolo calcã legile în picioare. La ora 2 noaptea au spart poarta închisorii, s-au încolonat si au plecat toti acasã la procuror. I-au raportat cele petrecute. Acolo, în curte, au rãmas pânã dimineata, când, împreunã cu procurorul, s-au întors la arest. De astã datã, li s-au lansat mandate de arestare, „pentru cã au fortat poarta închisorii".

A urmat procesul în care au fost achitati, deoarece fãrã mandat de arestare ei se aflau detinuti prin cãlcarea legii. Ei s-au conformat dispozitiilor legale, anuntând procurorul.

Încã o datã s-a dovedit în fata justitie cã provocatorii la dezordine nu sunt legionarii, ci însãsi autoritãtile, care în loc sã apere legile, le calcã cu un suveran dispret.

„Echipa mortii", dupã douã luni de zile, s-a reîntors la Bucuresti. Luptele ei, suferinta la care a fost supusã, nedreptãtile, procesele, rãnile ei, au rãscolit sufletul întregului Ardeal.

Acum, în acest moment, putem spune cã miscare legionarã s-a întins în toatã tara, cu toatã opunerea autoritãtilor, cu toatã prigonirea. De acum ne vom opri. Vom începe sã adâncim educatia legionarã, prin viata în tabere de muncã. Pe cine va putea supãra aceastã tãcutã activitate, mai ales cã ea depãsea cadrul politic?

DIGUL DE LA VISANI

10 IULIE 1933

Încã din timpul iernii, farmacistul Aristotel Gheorghiu, seful legionar al Râmnicului Sãrat, mi-a înaintat un raport în care îmi descria situatia din satul Visani, unde Buzãul se revarsã în fiecare an, nimicind ogoarele bietilor oameni pe o întindere de câteva mii de hectare. Si îmi spunea cã ei ne roagã, satul întreg, sã-i ajutãm. Sã ridicãm un dig de apãrare. Am aprobat. Am luat toate mãsurile necesare. Am trimis ingineri specialisti. Ne-am fãcut planuri. Am dat ordin ca l egionarii din întreaga regiune sã se prezinte în ziuade 10 iunie 1933 la Visani, când urma sã se deschidã tabãra de muncã. Iatã ordinul pe care l-am dat cu acea ocazie:

CÃTRE TOTI SEFII DE CUIBURI SI DE UNITÃTI LEGIONARE DIN TARÃ

CAMARAZI:

„Niciodatã nu s-a pus problema luminii mai mult decât în clipa în care omul si-a pierdut vederea.

Tot astfel, în lume, problema constructiei se pune mai puternic în clipa în care omenirea are constiinta clarã cã totul în jurul ei se ruineazã.

Când toate se îndreapt ã încet cãtre paraginã, sufletul omenesc se îndreaptã în sens contrar, porneste la contraatac, care se manifestã prin setea formidabilã de a clãdi din temelie, de a înãlta prin muncã, de a construi.

În Europa nu s-a pus niciodatã aceastã problemã a constructiei ca astãzi, când epoca rãzboiului ne-a lãsat o ruinã si când epoca de dupã rãzboi ne lasã mai multe ruine, în fiecare zi câte o ruinã.

La noi în tarã, dupã 15 ani de discursuri pe la rãspântii, discursuri umflate dar sterile, de pe urma cãrora n-au rãmas decât ruine, sufletul nostru fuge de vorbe si cautã directie faptei.

Voim si noi sã construim: de la un pod rupt pânã la o sosea si pânã la captarea unei cãderi de apã si transformarea ei în fortã motricã, de la constructia unei gospodãrii tãrãnesti noi, pânã al aceea a unui sat românesc nou, a unui oras, a unui stat românesc nou.

Aceasta este chemarea istoricã a generatiei noastre: pe ruinele de astãzi sã clãdim o tarã nouã, o tarã mândrã.

În tara de astãzi, poporul român nu-si poate împlini misiunea lui în lume: creator de culturã si civilizatie proprie în rãsãritul Europei.

LEGIONARI

Aceste adevãruri m-au îndemnat sã vã chem în mijlocul tãrii, pe malul Buzãului, pentru a înãlta cu propriile voastre brate acel dig urias, care sã vã poarte numele de-a lungul deceniilor. V-am chemat pentru ca sã spuneti românilor cã voi sunteti aceia care veti înãlta România cea nouã.

România cea nouã nu poate iesi: nici de la jocul cãrtilor din cluburi, nici din cafenele, nici din cabareturi si nici din cãlcâiele roase pe strãzile oraselor în plimbãri si desfãtãri ale diferitilor Don Juani.

Ea va iesi din eroismul muncii noastre.

LÃMURIRI SI INDICATII

1.Digul se va înãlta în apropierea satului Visani (sudul judetului Râmnicu Sãrat), la 6 km nord de statia Fãurei, linia Buzãu-Brãila.
2.Locul întâlnirii: satul Visani. Toate echipele seopresc în acest sat unde vor intra sub comandã localã.
3.Data sosiri în satul Visani: 8 si 9 iulie 1933.
4.Lucrarea se va face în douã etape de câte 30 zile.

Prima etapã:

10 iulie – 10 august 1933.

A doua etapã:

10 august – 10 septembrie 1933.

Ambele echipe vor avea efectivul de câte 500. Comanda generalã o va avea Comandantul legionar din Judetul Râmnicu Sãrat, Aristotel Gheorghiu, care se va ocupa cu:

- aprovizionarea
- încartiruirea
- uneltele de lucru
- si cu toate chestiunile ce privesc lucrarea în mare.

Sub comanda lui vor fi: 1. Seful santierului, legionar pe care-l voi fixa personal la începerea lucrului, 2. Seful cartiruirei si aprovizionãrii si 3. Comandantul legionar al

echipei. Împreunã vor stabili toate serviciile (aprovizionare etc.) de care se va simti nevoia.

Prima echipã va fi formatã din: Brãila, Buzãu, Râmnicu Sãrat, Focsani, Tecuci, capitalã, Ploiesti, Ialomita, Dâmbovita, Muscel, Arges, Vlasca, Oltenia.

Basarabia se va prezenta în ziua d e 15 iulie, adicã cu 5 zile întârziere. Basarabenii vor pleca pe jos din Chisinãu, strãbãtând Grãdiste, Comrat, Congaz, Cahul, Colibasi, Reni, Galati. La acest grup se vor afilia legionarii din Cahul, Tighina, Isamil si Cetatea Albã.

F. d. C. din toatã tara vor sosi cu prima echipã.

A doua echipã: restul tãrii.

Legionarii vor cãuta sã aibã asupra lor: haine de lucru, schimburi de rezervã, un hârlet, o pãturã.

Marsul celorlalte echipe se va face pe jos sau cu trenul, beneficiind de 75% reducere ca excursionisti în grup.

Cinci legionari brãileni de ispravã vor sosi cu cinci zile înainte, adicã în ziua de 5 iulie pentru aranjarea situatiei si a primirii legionarilor. Ei vor fi numiti de cãtre Comandantul legionar brãilean Ion Iliescu si vor lua contact imediat cu comandantul legionar din Râmnicu Sãrat, Aristotel Gheorghiu.

Cartierul General unde urmeazã a se anunta plecãrile si sosirile: Aristotel Gheorghiu, farmacist, Râmnicu Sãrat.

RECOMAND:

a) ordine deplinã pe tot parcursul drumului. Dacã veti fi provocati, vã este interzis a rãspunde. Trebuieste scopul atins: ajungerea la destinatie.

Doresc ca toate localitãtile prin care veti trece, sate sau orase, sã rãmânã impresionate de disciplina, corectitudinea, atitudinea plinã de demnitate si bunã cuviintã, în toate ocaziile, a legionarilor.

Comandantii echipelor au întreaga rãspundere.

b) În satul Visani si jur, vã atrag atentiunea cã va trebui sã aveti o purtare exemplarã din toate punctele de vedere: prietenoasã cu oamenii si mai ales eroicã în directia rãbdãrii si a muncii.

c) În cazul când elemente dubioase se vor strecura printre legionari, la prima încercare de a iesi din fãgasul cel drept, cor fi trimisi acasã si mi se va raporta mie personal.

De altfel, fiecare sef este rãspunzãtor de oamenii lui.

d) Eu voi sosi dupã întrunirea de la Suceava, luni dimineata, în ziua de 10 iulie.

În zorii zilei, înainte de începerea lucrului, veti face slujba religioasã cu toti preotii din jur.

CAMARAZI

Sunteti în ajun de a înscrie o nouã paginã în istoria bãtãliilor legionare. Tara vã va privi din nou ca pe niste eroi, asa cum v-a mai privit de atâta ori, asa acum v-a privit de atâtea ori.

Îndreptati-vã deci, cu inima plinã de avânt spre câmpul unde vã asteaptã o muncã grea, dar prin care voi veti face o nouã jertfã, deci un nou pas cãtre victoria noastrã, cãtre România Legionarã.

Vã astept deci, pe toti, pe noul nostru câmp de luptã".

Bucuresti, 23/VI. 1933

Corneliu Zelea Codreanu

Seful Legiunii

**

La 10 iulie, peste 200 de tineri legionari s-au adunat la Visani, venind pe jos de la Galati, Focsani, Bucuresti, Buzãu, Tecuci, Iasi, Brãile, sub comanda lui Stelian Teodorescu, Nicolae Constantinescu, Pãvãlutã, Doru Belimace, Stoenescu si Brumã.

Dar, în loc de a fi primiti cu bucurie, în loc de a li se da ceva de mâncare si un loc de odihnã, asa obositi si flãmânzi cum au sosit, au fost înconjurati de mai multe companii de jandarmi, atacati cu o brutalitate de fiarã sãlbaticã si culcati la pãmânt sub lovituri.

Jandarmi erau în asa fel instruiti de ofiteri, din ordinul Ministerului de Interne, unde Dl. Armand Cãlinescu, dupã propriile sale declaratii, avea un rol precumpãnitor în mãsurile de oprimare si de schingiuire a noastrã, încât loveau în acesti copii cu ura cu care ar fi lovit în cei mai mari dusmani ai neamului românesc.

Printre cei rãniti si umiliti pânã la ultima limitã de umilire au fost legionarii: Stelian Teodorescu, Brumã, Doru Belimace, preot Ion Dumitrescu, Stoenescu, Pãvãlutã, iar Nicolae Constantincescu a fost pentru a patra oarã grav rãnit în interval de douã luni.

Vestea acestei nemaipomenite cruzimi împotriva unor tineri care mergeau sã facã un bine si a tuturor ofenselor la care fuseserã expusi, s-a întins ca un giulgiu negru peste inimile

strivite si pine de îngrijorare ale tineretului întreg, care pentru credinta si dragostea lui de neam se simtea vândut strãinului dusman de cãtre politicienii tãrii sale. Am înteles atunci cã toate cãile ne sunt închise si cã de acum trebuie sã ne pregãtim de moarte.

O stare de apãsare generalã în care simteam cã se rup toate resorturile rãbdãrii si stãpânirii de sine. Mi-am dat seama cã totul crapã în jurul meu si cã dacã, pe deasupra acestora ar mai veni o singurã palmã, ea ar duce la nenorociri ireparabile. Îmi venea sã strig din adâncul sufletului: Nu mai putem rãbda!

În acea stã atmosferã apãsãtoare, m-am adresat Primului Ministru cu urmãtoarea scrisoare publicatã în ziarul „Calendarul" din 20 iulie 1933:

PRIGOANA ÎMPOTRIVA „GÃRZII DE FIER"

SCRISOAREA DOMNULUI DEPUTAT CORNELIU Z. CODREANU CÃTRE D. PRIM MINISTRU AL.VAIDA

„D . Corneliu Zelea Codreanu a trimis d-lui Al. Vaida urmãtoarea scrisoare:

Domnule Prim Ministru

În urma incidentelor de la Visani, de o gravitate care-mi sângereazã inima, m-am hotãrât sã vã scriu rândurile ce urmeazã. Nu mã determinã la aceasta nici impulsivitate momentanã si nici dorinta dea a-mi vedea publicatã scrisoare prin ziare pentru ca sã aplaude prietenii sau pentru ca sã-mi îndeplinesc usor, dupã cum se obisnuieste, obligatiunea formalã de protest împotriva infamiei petrecute la Râmnicu Sãrat.

Mã îndeamnã sã vã adresez scrisoarea, constiinta frãmântatã cã aceastã cale pe care ne-ati introdus cu atâta usurintã pentru orice om de onoare, este calea nenorocirilor fatale, nenorociri care nu mai pot fi evitate astãzi.

Domnule Prim Ministru.

Martirajul n ostru de zece ani trecuti, în propria noastrã tarã pentru credintele noastre românesti si crestine, nu vi-l voi putea aici descrie în câteva rânduri.

Vã voi spune numai cã de zece ani au obosit guvernele României Mari, lovindu-ne. A fost guvernarea liberalã si ne-a strivit sub lovituri. A venit d. Goga si ne-a strivit si el în 1926. A venit d. Mihalache si si-a fãcut si el o glorie pe lângã stãpâni strãini de a ne lovi barbar, de a ne extermina. A venit guvernul Iorga-Argetoianu care din nou a lovit în noipânã când a obosit. În sfârsit, ati venit D-voastrã, continuând cu loviturile.

Dintre toti acestia, nimeni nu s-a întrebat, Domnule Prim Ministru, dacã mai putem suporta nesfârsitele chinuri fizice si morale care de multe ori tindeau sã depãseascã puterile noastre de rezistentã. În tot acest timp le-am suportat pe toate cu multã tãrie. Suntem plini de rãni, dar niciodatã nu ne-am plecat capul.

Le-am suportat, pentru cã oricât de grele ne-ar fi fost chinurile, ni se respecta sentimentul demnitãtii omenesti din noi si onoarea noastrã. În ultimul timp însã, sub guvernarea D-voastrã, persecutiile si chinurile noastre au intrat în faza cea mai grea.

Cele ce s-au întâmplat la Teius, când tatãl meu a fost lovit si umplut de sânge si cele ce s-au întâmplat mai ales la Visani sunt incomparabil mai grave decât toate suferintele noastre de pânã azi. Ele atacã însãsi onoarea noastrã.

Nu vã voi face un expozeu prea larg.

Domnia Voastrã vã reamintiti desigur cã acum douã luni, când am venit sã vã întreb cu ce am gresit noi pentru ca sã meritãm prigoana care abia începea, mi-ati spus:

Pentru ce nu începeti ceva constructiv?
Domnule Prim Ministru, v-am rãspuns, am luat hotãrârea ca sã fac un dig pe malul Buzãului. Aveti ceva de obiectat?
Nu. Foarte bine. Foarte frumos.

Am i ntrodus petitie cu o lunã de zile înainte la Ministerul Lucrãrilor Publice; am vorbit cu cei mai distinsi ingineri cunoscãtori în materie si la 10 iulie trebuia sã înceapã lucrul.

Nu era numai o recreatie tinereascã"; era chemare tineretii noastre în slujba marilor nevoi de faptã sãnãtoasã. Era o educatie a o mie de tineri în directia constructivã. Era un îndemn pentru alte zeci de mii de tineri. Era o scoalã pentru marile mase populare care stau ani întregi cu podurile rupte, cu drumurile stricate, asteptând sã vie statul ca sã el facã, atunci când numai într-o singurã zi munca lor comunã le-ar putea repara.Era un îndemn pentru toatã tara si un îndreptar pentru acei care îsi pot imagina cã o Românie puternicã ar putea iesi din mila altora si nu din munca noastrã a tuturora.

În vederea lucrului am trimis înainte cu câteva zile trei tineri distinsi la Visani ca sã se ocupe de încartiruire si aprovizionare. Dar ei au fost ridicati în ziua de 8 iulie, transportati la Râmnicu Sãrat, iar apoi legati cu lanturi de mâini, unul de altul, si trimisi acasã ca cei din urmã borfasi, în aceastã situatie de batjocorire provocatoare a demnitãtii lor de oameni.

Alti doi tineri studenti de la Universitatea din Bucuresti gãsiti în orasul Râmnicu Sãrat, unde veniserã cu atâta dor de muncã, au fost prinsi, dusi la politie, insultati în mod trivial, pãlmuiti de politaiul orasului si de doi comisari – fratii Ionescu – apoi legati cu mâinile la spate si condusi în aceastã situatie la garã, prin mijlocul orasului si apoi cu trenul acasã.

În sfârsit, în ziua de luni, 10 iulie, au sosit în Visani 200 de tineri, studenti în majoritate.

Acolo, în loc de bratele deschise pentru nunele lor intentii, s-au pomenit cu prefectul judetului, procurorul, colonelul de jandarmi Ignat, generalul Cepleanu, locotenent de jandarmi Fotea, mai multe sute de jandarmi cu armele întinse, o companie de infanterie

cu mitralierele aranjate pentru tragere si cu somatiunea de a pãrãsi imediat localitatea pe un ton de insultãtoare agresivitate cu nimic justiifcatã.

În fata acestei situatii si a tuturor amenintãrilor, cei 200 de tineri s-au culcat la pãmânt, în noroiul care era de douã palme, în cea mai umilã pozitie si au început sã cânte: „Cu noi este Dumnezeu".

La un moment dat, jandarmii au primit ordin sã sarã asupra lor. Au sãrit mai multe sute si i-au cãlcat în picioare, strivindu-le piepturile si capetele cu bocancii, tinerii îndurând într-o tãcere de martiri tot acest calvar, fãrã nici o împotrivire.

În fruntea celor care loveau era procurorul Rachieru, colo nelul Ignat, care, cu mâna lui, a smuls pãrul din capul studentului Brumã si locotenentul Fotea, care a lovit cu pumnii în obrajii nevinovati ai bietilor copii. La urmã, s-au adus frânghii si toti cei 200 au fost legati cu mâinile la spate în mod barbar si tinuti în aceastã situatie, în ploaie, o jumãtate de zi.

Între timp a sosit preotul Dumitrescu, pe care procurorul l-a întâmpinat cu vorbele: Ce-i cu tine, mã?

Sunt preot. Am venit sã fac slujbã de începerea lucrului.
Nu esti preot, esti mãgar, îi rãspunde procurorul. Legati-l imediat cu mâinile la spate.

Preotul a fost si el legat cu mâinile la spate si apoi, împreunã cu toti ceilalti, în aceastã situatie de umilintã, au fost transportati la Râmnicu Sãrat si închisi la Legiunea de Jandarmi, unde au fost din nou insultati si chinuiti oribil de procuror, jandarmi si politisti.

Unii au fost scosi lesinati din camerele acelea de chin sau din pivnitele în care erau aruncati si apoi bãtuti cu râncile.

Dupã patru zile de chinuri, au fost pusi în libertate, negãsindu-li-se nici o vinã.

Altii, prinsi pe drum înspre Visani, au fost închisi la Buzãu si Brãila, de unde au fost trimisi, de asemenea cu mâinile legate, acasã. Mai sunt 15 care pânã astãzi, sâmbãtã, n-au sosit încã. Vin pe jos de la Buzãu la Bucuresti, din post în post, de patru zile, nemâncati, insultati si pãlmuiti.

Domnule Prim Ministru

Aceasta nu este o întâmplare izolatã, ci ordinul guvernului s-a întins în toate pãrtile.

De douã sãptãmâni, fãrã nici o vinã – si dovadã neclintitã de aceasta sunt toate hotãrârile justitiei – suntem loviti si insultati la fiecare pas: la Bucuresti, la Arad, la Teius, la Piatra Neamt si la Suceava.

Domnule Prim Ministru

Vã atrag atentiunea în modul cel mai cuviincios, cã noi, care cunoastem istoria si care stim jertfele fãcute de fiecare popor atunci când dorea sã-si rãscumpere o soartã mai bunã, noi, tineretul de azi al României nu refuzãm aceastã jertfã. Nu suntem lasii care sã fugim de jertfe cuvenitã unei alte Românii.

Dar, iarãsi vã atrag atentiunea, cã eu am fãcut acestor tineri scoala sentimentului demnitãtii omenesti, scoala onoarei.

Noi stim sã murim dupã cum vã vom dovedi. Putem fi închisi. Ne pot putrezi oasele în fundul închisorilor. Putem fi împuscati, dar nu putem fi pãlmuiti, nu putem fi înjurati si nu putem fi legati cu mâinile la spate.

Noi nu ne aducem aminte ca neamul nostru – în trista dar mândra noastrã istorie româneascã – sã fi primit vreodatã a fi dezonorati. Sunt pline câmpurile noastre de morti, dar nu de lasi. Azi suntem oameni liberi, cu constiinta clarã a drepturilor noastre. Sclavi nu suntem si nici n-am fost. Moartea o primim, dar umilinta nu.

Fiti sigur, Domnule Prim Ministru, cã aceste zile pline de umilintã si de nedemnitate nu le putem trãi.

Dupã zece ani de chinuri fiti, Vã rog, încredintat, cã avem suficientã fortã moralã sã gãsim o iesire onorabilã din viata pe care nu o putem suporta fãrã onoare si fãrã demnitate.

Primiti, Vã rog, sentimentele mele."

Corneliu Zelea Codreanu

Totusi, chinurile acestui tineret nu se vor sfârsi. Ni se întunecã zãrile înaintea ochilor. Alte chinuri, mai mari, ni se pregãtesc. Încã nu se terminase bine schingiuirea de la Visani, când am auzit cã I. G. Duca, seful Partidului Liberal, a plecat la Paris. Citim cutremurati în ziarele pariziene, declaratiile fãcut e de acesta: „Garda de Fier" este în solda hitleristilor, guvernul Vaida e slab pentru cã nu ne distruge si cã el, I. G. Duca si cu partidul sãu îsi iau angajamentul de a ne pregãti moartea, de a ne extermina. În tarã, „Viitorul", oficiosul partidului, seva nãpusti asupra noastrã, pe baza acelorasi argumente: „miscare anarhicã", „miscare subversivã", „miscare în solda hitleristilor" si în contra guvernului Vaida, pe care îl va acuza de „slãbiciune", de „tolerantã", fatã de miscarea noastrã, de „cochetãrie"cu miscarea noastrã: „anarhicã" si „vândutã hitleristilor".

Zilele acestea vom coborî ca neam pe scara celei mai mari umiliri românesti. Doi bãrbati de stat români, I. G. Duca si N. Titulescu vor aranja cu fata politicã a trustului bancherilor jidani de la Paris, interesati pe de o parte la exploatarea nemiloasã a bogãtiilor tãrii si, pe de altã parte, în a asigura o cât mai fericitã situatie coreligionarilor lor din România, venirea la putere a Partidului Liberal.

Aceasta, cu conditia formalã cu angajamentul de exterminare prin orice mijloace a miscãrii legionare. Bancherilor strãini nu le convine o natie româneascã legionarã, tânãrã, puternicã, mândrã si care sã-i scuipe afarã din tarã cu toate capitalurile lor de pradã.

Si astfel, ca o împlinire a suferintelor de peste zece ani, ni se pregãteste, fãrã a fi cu nimic vinovati, cununa mortii.

***

Sã-mi fie permis ca la capãtul acestui sir de lupte sã-mi îndrept gândul cãtre mama mea, al cãrei suflet m-a urmãrit an cu an si ceas cu ceas, tremurând la fiecare loviturã pe care o primeam si tresãrind la fiecare primejdie în care soarta mã arunca.

Perchezitii peste perchezitii, cu procurori si comisari brutali si necuviinciosi i-au tulburat în fiecare an linistea casei, de pe deasupra cãreia a dispãrut de mult orice razã de bucurie si de liniste. Rãsplatã din partea unui neam, înjosit de politicienii sãi, pentru o mamã care, în cea mai amarã privatiune si-a crescut sapte copii în dragostea de tarã.

Fie aceste câteva cuvinte un omagiu pentru toate mamele ai cãror copii au luptat, au suferit sau au cãzut pentru neamul românesc.

CAMARAZI,

Cu aceste ultime povestiri, care încheie volumul de fatã, tineretea mea si a multora dintre voi s-a terminat. Pe cãrãrile ei, de acum, nu vom mai trece niciodatã.

Dacã acesti 14 ani ai tineretii noastre n-au fost prea plini de petreceri si bucurii, o mare multumire îmi lumineazã acum constiinta: o Românie legionarã si-a înfipt, ca un pom, rãdãcinile în carnea inimii noastre. Ea creste din dureri si din jertfã si ochii nostri plini de nesat, o privesc înflorind; luminând zãrile si veacurile cu strãlucirea si mãretia ei. Aceastã mãretie rãsplãteste din belsug nu numai micile noastre jertfe, dar orice chin omenesc, fie el cât de îngrozitor.

DRAGI CAMARAZI,

Vouã celor ce ati fost loviti, huliti sau martirizati, vã pot aduce vestea, care doresc sã treacã dincolo de valoarea subredã a unei fraze oratorice ocazionale: în curând vom birui.

În fata coloanelor noastre vor cãdea toti asupritorii nostri. Sã iertati pe cei ce v-au lovit din porniri personale. Pe cei ce v-au chinuit pentru credinta voastrã în neamul românesc, nu-i veti ierta. Sã nu confundati dreptul si datoria crestinã de a ierta pe cei ce v-au fãcut vouã rãu, cu dreptul si datoria neamului de a pedepsi pe cei ce l-au trãdat si pe cei ce si-au asumat rãspunderea de a i se împotrivi. Sã nu uitati cã sãbiile pe care le-ati încins sunt ale neamului. În numele lui le purtati. În numele lui, deci, veti pedepsi cu ele: neiertãtori si necrutãtori.

Astfel si numai astfel veti pregãti un viitor sãnãtos acestei natii.

Carmen Sylva, 5 aprilie 1936.

***

Al doilea volum va cuprinde: continuarea istoricului miscãrii legionare, prigoana, procesul, trãdarea – precum si consideratiuni asupra problemelor sociale si statale în România si asupra omului nou: legionarul.

DESTINUL SCRIERILOR LEGIONARE

În „Cãrticica Sefului de Cuib", tipãritã din nou în toamna anului 1940, am semnat un „Cuvânt Înainte", în care spuneam cã cei rãmasi în viatã nu ne vom abate de la învãtãtura Cãpitanului. Ca semn neîndoielnic al nezdruncinatei noastre hotãrâri de a nu altera bazele doctrinare sau de organizare ale Legiunii, am stabilit cã formula salutului „Trãiascã Legiunea si Cãpitanul" se pãstreazã neatinsã.

Prin aceastã enuntare voiam sã spun legionarilor cã Corneliu Zelea Codreanu nu pate fi îndepãrtat din preocupãrile noastre zilnice, venerându-l numai ca figurã istoricã, cum se întâmplã cu toti marii bãrbati care au sãvârsit fapte de seamã în viata unui neam. Cãpitanul nu e o realitate a trecutului; el îsi afir mã prezenta constantã în actiunile noastre. El ne inspirã în fiecare moment al propriilor noastre deciziuni, el ne admonesteazã când facem lucruri neconforme cu conceptia lui si el ne bucurã si ne aprobã când actionãm în stilul lui. Cu Cãpitanul întretinemun permanent dialog. El interpreteazã mai bine ca noi însine vrerea natiunii. În fond, el conduce miscarea sau dacã miscarea s-ar conduce altminteri de cum gândeste el, nu mai e miscare. El este si energia care împrospãteazã permanent energiile noastre sl ãbite de lupte, privatiuni, deceptii si închisori.

Cãpitanul n-a murit si nu poate muri! Desi el nu mai e cu trupul între noi, nu e mai putin viu între noi. E o chestiune pe care oamenii strãini de universul nostru legionar nu o pricep. Cãpitanul e viu în mijlocul nostru nu în sens speculativ si teoretic, nu pentru a întrebuinta un anumit fel de a vorbi în raport cu cei dispãruti, nu ca imagine, simbol sau expresie, ci viu pe plan sufletesc în sens concret, viu ca fortã spiritualã care ne dominã si ne cople seste, ne smulge din apatie si ne antreneazã în luptã.

Cãpitanul nu are nevoie de un „cult" pentru a-i întretine amintirea; el îsi întretine cultul din propria lui energie si, pe deasupra, ne mai dã si nouã puteri ca sã putem rezista tuturor suferintelor si prigoanelor. Când suntem obositi, el ne înviorează, când suntem chinuiti, el ne mângâie si când suntem încoltiti de dusman, el ne dã putere sã rezistãm. El a creat un exemplu de demnitate omeneascã, de justã interpretare a relatiilor dintre individ, neamsi Dumnezeu, care se actualizeazã cu o putere elementarã în propriile noastre suflete. El e steaua polarã care cãlãuzeste lumea noastrã. El e aluatul pe care trebuie sã-l punem în fiecare frãmântãturã de a noastrã, dacã vrem ca actiunile ce le sãvârsim sã dea roade legionare. Cãpitanul nu e omul care a trãit între anii 1899 si 1938, nu e un capitol închis

de istorie, ci o realitate „hic et nun", care îsi manifestã prezenta activã în Legiune. El e izvorul de luminã care pune în miscare moleculele sufletuluinostru pentru a reconstrui zi de zi organismul legionar în suferintã din cauza loviturilor si prigoanelor. Asa se explicã de ce si scrierile legionare, fie ale Cãpitanului, fie acelora care i-au interpretat cu fidelitate gândurile, au fost persecutate siarse pe rug la rând cu trupurile martirilor nostri. Cuvintele Cãpitanului au inspirat tot atâta groazã dusmanului ca si luptãtorul viu, prin marea lor putere de convingere si propagare. Scrierile legionare sunt o dinamitã spiritualã, pentru cã se conjugã p ermanent cu aceastã miraculoasã prezentã a Cãpitanului în mijlocul neamului nostru. Cine citeste un rând de-al Cãpitanului simte cum i se încãlzeste sufletul si cum se transfigureazã sub influenta cuvintelor lui rãscolitoare. De aceea ura tuturor regimuril or s-a manifestat cu egalã înversunare si împotriva oricãrui semn care ar putea perpetua imaginea lumii legionare între noile generatii. Cu o consecventã feroce au confiscat si distrus cãrtile legionare, mãrtisoarele, cãmãsile verzi si orice mãrturie rãmas ã de la martirii nostri. Nici parastasele nu mai erau îngãduite, nici botezurile cu numele de Corneliu, considerându-se subversive. O perfectã continuitate leagã regimul antonescian de regimul carlist si regimul comunist de primele douã, în privinta felului cum au tratat opera scriitorilor legionari.

Ne aducem aminte cei care am trecut prin prigoana carlistã ce soartã au avut cãrtile legionare. A poseda un rând de la Cãpitan echivala cu un atentat contra Sigurantei Statului si era aspru pedepsit. Cãrtile confiscate în timpul descinderilor au fost prefãcute în cenusã. Statul Infamiei si al Crimei, patronat de Regele Carol si pãzit de aparatul politienesc al lui Armand Cãlinescu, vedea în orice paginã lãsatã de la un legionar un inamic de temut, capabil sã apr indã din nou în suflete flacãra credintei legionare, pe care ei o voiau înmormântatã pentru totdeauna sub lespedea de la Jilava.

Dar n-a fost asa! Dupã doborârea regimului carlist, cartea legionarã a iesit triumfãtoare la luminã. Scrierile legionare au fost imprimate în totalitatea lor în cele cinci luni de libertate de care s-a bucurat poporul român sub regimul national-legionar. O avalansã de lucrãri legionare au inundat atunci toate satele si orasele României. Din nou slova de foc a Cãpitanului a pãtrunspânã în cele mai îndepãrtate cãtune ale tãrii; asigurând unitatea si continuitatea între generatia creatoare a miscãrii si tineretul care în acel scurt rãstimp s-a încadrat cu zecile de mii în Legiune. Citite cu înfrigurare si durere, într-o perioadã în c are întreaga natiune vibra de elan, aceste cãrti au constituit hrana spiritualã a neamului nostru în grelele încercãri ce au urmat. Presimtind parcã scurtul rãgaz de libertate de care ne vom bucura, Petrascu, secretarul general al miscãrii si Vasile Posteu cã, seful serviciului de propagandã, într-un ritm halucinant au multiplicat si rãspândit toate lucrãrile mari si mici, rãmase de la Cãpitan si de la ceilalti condeieri ai Legiunii.

Aceastã epocã de libertate nationalã pentru poporul român într-adevãr nu a dãinuit mult. Dusmanii stãteau la pândã si, profitând de orgoliul bolnãvicios al Generalului, s-au reconstituit în spatele lui si l-au împins la nelegitimul act a atentatului contra Statului National Legionar. Odatã cu încarcerarea a mii de legionari si as upra scrierilor legionare s-a abãtut o nouã prigoanã. Literatura legionarã a fost decretatã subversivã si urmãritã cu sete de organele regimului. Din nou, posesiunea unei cãrti legionare expunea la grave pedepse pe posesorul ei. Din nou, numele Cãpitanuluinu mai era îngãduit sã aparã în

publicatii, decât pentru a fi insultat. Generalul Antonescu, obsedat de sângele nevinovat ce l-a vãrsat în ianuarie, vedea în orice manifestare legionarã o amenintare pentru regimul sãu tiranic.

Furai distructivã a lui Antonescu nu s-a mãrginit la tarã. Cum o parte din cãpeteniile legionare se refugiaserã în strãinãtate, era de presupus cã vor încerca sã publice texte legionare în aceste tãri. Pentru a împiedica imprimarea si difuzarea de cãrti legionare în Europa, Antonescu a intervenit la guvernul german, solicitându-l ca în toate tãrile în care îsi exercitã dominatia sau numai influenta. sã interzicã publicarea lor cu ajutorul cenzurii sau prin mijloace diplomatice.

Mussert, seful Partidului National-Socialist Olandez, citise cartea Cãpitanului în editia germanã, si pãrându-i-se de mare interes, a dat dispozitie sã fie tradusã în olandezã si publicatã. Când cartea trebuia sã ia drumul tipografiei, un ordin de la Berlin interzice publicarea ei.

În Spania, Radu Ghenea traduse se cartea Cãpitanului si gãsise si o editurã sã o publice. Aflându-se la Bucuresti, Antonescu face presiuni la Madrid, atât prin reprezentantul sãu, cât si via Berlin, prin ambasada germanã, ca sã se suspende tipãrirea cãrtii, iar dacã a apãrut între timp,sã fie confiscatã. Guvernul spaniol a avut demnitatea sã nu se supunã acestor presiuni.

Dl. Mihail Sturdza, în timpul surghiunului sãu din Danemarca, a scris o carte asupra responsabilitãtilor rãzboiului, „La Bete sans Nom", destinatã în mare parte publicului francez. Cea mai mare parte a acestor cãrti a fost confiscatã de politia germanã înainte de a ajunge la Paris, pentru a face pe placul lui Antonescu.

În comunitatea legionarã de la Rostock, foarte putine lucrãri au putut fi reproduse. Am stat permanent sub teama unei reactii a Gestapo-ului, care putea fi alarmat de la Bucuresti. La Rostock s-au multiplicat „Cãrticica Sefului de Cuib", „Însemnãrile de la Jilava", o brosurã despre Grigore Pihu, scrisã de Papanace, iar Nicolae Petrascu a scris „Din Viata Legionarã". S-au scos apoi trei numere din revista „Axa", condusã de Paul Costin Deleanu. Aceasta e tot ce s-a putut publica în patru ani de surghiun în Germania. Foarte putin în raport cu marile posibilitãti de le-ar fi avut acest grup puternic de peste 400 legionari.

Dupã 23 august 1944, ni s-a restituit în Germania libertatea de ane afirma pe plan publicistic. Profesorul Sixt, care conducea sectiunea culturalã din Ministerul de Externe, ne oferise toate mijloacele ca sã tipãrim cãrti, dar numeroasele probleme care ne asaltau la Viena, frontul, refugiatii, armata nationalã si apoi retragerea în interiorul Austriei, ne-au împiedicat sã dãm drumul la vechile lucrãri, asa cum am fi dorit, si la altele noi care se gãseau în cartoane. De abia am putut scoate numere din „Cuvântul" si am multiplicat strictul necesar pentru organizatie, „Cãrticica Sefului de Cuib" si „Cartea de Cântece".

În cursul anilor de nesigurantã care au urmat îndatã dupã rãzboi, s-au pierdut multe cãrti legionare din putinele care mai rãmãseserã în posesiunea camarazilor, si, în afarã de

aceasta, s-au pierdut manuscrise pretioase, ca de pildã douã volume de amintiri ale lui Corneliu Georgescu, un manuscris al meu cu povestirea prigoanei din 1938 si multe caiete cu însemnãri apartinând altor legionari.

În tarã s-au repetat scenele de vandalism, dupã invazia armatei bolsevice. Cãrtile care mai scãpaserã din reteaua perchezitiilor antonesciene au fost confiscate de politia noului regim si arse. Represiunea vestigiilor de viatã legionarã a mers atât de departe sub comunisti, încât numai pronuntarea numelui de legionar într-un cerc de cunoscuti expunea pe imprudent la pedepse foarte grave. Obsesia lui Carol, obsesia lui Antonescu, a devenit acum obsesia comunistilor. În timp ce în gazetele, reviste le si lucrãrile istorice oficiale ale partidului, numele Cãpitanului si toate evenimentele relationate cu miscarea sunt supuse celor mai grosolane deformãri, nu se îngãduie nici cea mai nevinovatã manifestare legionarã, nici aceea de a afirma în public numele organizatiei.

Fãcând o parantezã necesarã, constatãm cã comportamentul comunistilor, de când sunt la putere, contrasteazã violent cu ceea ce se întâmpla în România vechiului regim referitor la scrierilor lor. Comunistii erau prigoniti, partidul lor interzis, foile lor de propagandã confiscate, dar nu s-a pomenit sã se extindã prigoana la lucrãrile lor doctrinare clasice. Gãseai pe Marx în orice bibliotecã, filosofia lui era dezbãtutã de la catedrã, iar în librãrii puteai sã-ti procuri o multime de operecare priveau revolutia din octombrie si tot ce a urmat dupã aceea. Nu ideile comuniste erau interzise în România, ci organizatia care voia sã le dea circulatie revolutionarã si politicã. Sub regimul actual nu e îngãduitã sã se manifeste nici o idee care a r contrazice sistemul de gândire marxist si, chiar mai putin decât atât, care nu ar deriva din structura lui. De ce acesta discriminare? Dacã sistemul comunist reprezintã un progres în istoria omenirii, ce mai au ei cu niste oameni care au murit demult, da r ale cãror scrieri sunt indispensabil sã fie cunoscute de cercetãtorii acelui trecut?

În Europa occidentalã, nesupusã dominatiei comuniste, legionarii gãsesc o altã situatie. Pentru întâia oarã se bucurã de libertatea de a-si manifesta gândurile si de a publica scrierile lor. Trebuie sã aducem acest omagiu occidentului democratic, recunoscând cã libertatea de constiintã si de expresie în aceste tãri e o realitate constitutivã a vietii publice. Sub presupusa protectoare a Gãrzii de Fier, Germania national - socialistã, cãrtile noastre nu au putut sã aparã în nici o tarã europeanã afarã de Spania.

Miscare foloseste acest climat de libertate pentru a reimprima cãrtile legionare, aflãtoare doar în câteva exemplare si amenintate sã disparã. Începând cu anul 1951 se formeazã la Salzburg o echipã de tipografi legionari care se pun pe treabã cu elan si în decurs de trei anisãvârsesc minunea de a reproduce aproape toate textele legionare clasice. Primul gând pentru realizarea acestei lucrãri memorabile îi apartine lu i Traian Golea. Rãsfoind printre hârtiile aflate în locuinta din Ignatz Harrerstrasse 75 din Salzburg, unde în afarã de el mai împãrtãseau acelasi acoperis si alti legionari, a dat peste niste pagini bãtute la masinã în copie si prinse cu o capsã. Uitându- se mai bine, a vãzut cã aceste pagini formau o brosurã, „Din Lumea Legionarã", a lui Victor Puiu Gârcineanu. Înfãtisarea brosurii era jalnicã. Atunci si-a dat seama de dezastrul cãrtilor legionare si de iminenta primejdie ca si putinele exemplare ce se maigãsesc în strãinãtate sã disparã sau sã se perpetueze sub

această formã lamentabilã. Un sentiment de milã, unit cu o adâncã veneratie pentru scriitorii martiri ai Legiunii, l-a determinat sã se apuce sã studieze chestiunea reproducerii în masã a cãrtilorlegionare. A vorbit cu Traian Borobaru, care nu numai cã a fost entuziasmat de idee, dar i-a si oferit mijloacele materiale ale Legiunii, pentru a grãbi ritmul de scoatere a cãrtilor. Mii de pagini sunt bãtute la masini si apoi trase la multiplicator în ca sa din Ignatz Harrerstrasse 75. Cãrtile legionare vãd din nou lumina zilei si pãtrund din nou în circuitul culturii nationale. Si din punct de vedere financiar, întreprinderea a fost un succes, cãci încasãrile realizate din vânzarea cãrtilor în exil au dep ãsit cheltuielile. Această ispravă prodigioasã poartã numele de „Colectia Omul Nou", voind sã se arate si prin numele ei cã echipa de la Salzburg, când a dat această bãtãlie de însemnãtate decisivã pentru perpetuarea patrimoniului spiritual si cultural almiscãrii, a fost însufletitã de viziunea „omului nou".

Se cuvine cu acest prilej sã pomenim si pe acei camarazi care au colaborat la această lucrare, muncind cu drag ori de câte ori aveau un moment liber, noaptea, duminicile si sãrbãtorile. În primul rând e Spiridon Neatã, care a si luat conducerea întreprinderii în anul 1952, dupã ce Golea a pãrãsit orasul Salzburg; apoi Vasile Simian, care s-a specializat în multiplicatul la masinã, Sandu Marin, Victor Voina si Mos Câlniceanu, care dupã ce munceau toatãziua în ateliere, veneau seara si îi ajutau pânã noaptea târziu. Chiar de la început, de când Golea a început actiunea, a fost prezent si legionarul Vasile Cretu din Banatul sârbesc. Nu trebuie uitat nici ajutorul lui Pitt Moraru, Traian Puiu si al lui Dr.Ioan Fleseriu.

La a XXX-a comemorare a mortii Cãpitanului, Colectia „Omul Nou" oferã legionarilor si tuturor românilor lucrarea de cãpetenie a întemeietorului miscãrii, Corneliu Zelea Codreanu, „Pentru Legionari", în reproducerea fidelã a editiei prime, apãrute la Sibiu în anul 1936.S-a reimprimat vechea lucrare din dorinta de a nu pierde textul princeps, care a devenit o raritate si e amenintat sã disparã. E o nouã vrednicie a aceleiasi echipe de legionari care si-au fãcut o datorie de constiintã din salvarea patrimoniului cultural al miscãrii.

Fie ca această faptã înãltãtoare sã devinã pildã rodnicã pentru toti legionarii, pentru cã, ori de câte ori dusmanii vor cãuta sã distrugã scrierile înaintasilor nostri, ei, cu munca si sacrificiile lor, sã refacã pierderile suferite, asigurând perpetuarea în lume a cãrtii legionare-martire.

Horia Sima

________SFÂRSIT________

INAPOI LA
PAGINA ROMÂNIEI NATIONALISTE